

«Πόσο θαυμαστό θα ήταν για όλες μας να βρίσκामε έξω από το εκκλησάκι τέσσερεις μεγάλες φέτες από χωριάτικο φρέσκο ψωμί και λίγα ώριμα σύκα»

[/ Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Ορθόδοξη πίστη](#)

Η μακαριστή γερόντισσα Μακρίνα αδελφοί μου, της Παναγίας Οδηγήτριας της Πορταριάς Βόλου, ένα δύο χρόνια πριν γίνει μοναχή, δηλαδή πριν απ' το χίλια 1960, ένα απόγευμα μαζί με άλλες τρεις κοπέλες που αργότερα όλες μαζί συγκρότησαν την πρώτη μοναχική αδελφότητα, μετέβαιναν σε ένα εξωκκλήσι της Παναγίας σε μια πλαγιά του Πηλίου, για ν' ανάψουν τα καντήλια και να ψάλλουν την Παράκλησή Της. Η πορεία τους ήταν κοπιαστική και πολύωρη, και επειδή ήτο και Παρασκευή ήσαν και νηστικές. Σε κάποια στιγμή της διαδρομής, λέγει η γερόντισσα Μακρίνα: «Πόσο θαυμαστό θα ήταν για όλες μας να βρίσκामε έξω από το εκκλησάκι τέσσερεις μεγάλες φέτες από χωριάτικο φρέσκο ψωμί και λίγα ώριμα σύκα». Οι άλλες την κοίταξαν παράξενα, χαμογέλασαν λίγο, αλλά προχώρησαν στο ανηφορικό μονοπάτι. Κάποτε, κατάκοπες έφθασαν στο ερημοκκλήσι της Παναγίας. Μπήκαν μέσα και βλέπουν κατάπληκτες πάνω στην γυμνή Αγία Τράπεζα, – διότι τα εξωκκλήσια δεν τα αφήνουν ενδεδυμένα, είναι ξεκάλυπτα δηλαδή, υπάρχει μόνο το μάρμαρο, ή το πολύ πολύ ένα μικρό ύφασμα – πάνω λοιπόν σ' αυτήν την μικρή Αγία Τράπεζα τη γυμνή, είδαν κατάπληκτες τέσσερεις μεγάλες φέτες από φρέσκο ζεστό χωριάτικο ψωμί, και πάνω σε κάθε φέτα δύο μεγάλα ωριμότατα σύκα. Σταυροκοπήθηκαν πολλές φορές, έκαναν και πολλές στρωτές μετάνοιες, άναψαν τα καντήλια, έψαλαν με κλάματα και χαρά την Παράκληση της Παναγίας, και στο

τέλος έφαγαν το ψωμί και τα σύκα. Τα μάτια τους ήσαν πλημμυρισμένα από δάκρυα χαράς, θαυμασμού, καταπλήξεως και ευγνωμοσύνης. Το θαύμα ήταν ολοφάνερο.

Χριστιανοί μου, τέτοιου είδους θαύματα σας έχω διηγηθεί, και σε παλαιότερες ομιλίες μου, τα οποία συνέβησαν σε θεοσεβείς χριστιανούς, ειδικότερα στα σκληρά χρόνια της Κατοχής, όπου τα δοχεία τους από λάδι παρέμειναν για πολλούς μήνες γεμάτα, οι αποθήκες με τα λιγοστά ξύλα για τις θερμάστρες του χειμώνα να μην τελειώνουν ποτέ, παρόλο που τα χρησιμοποιούσαν κάθε μέρα, με τα λίγα δράμια από αλευράκι, ρύζι ή κανένα μακαρονάκι, συνεχώς και θαυματουργικά παρέμεναν άθικτα παρά την καθημερινή τους χρήση. Ναι αδελφοί μου, οι εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελλατωθήσονται παντός αγαθού, το βεβαιώνουμε κάθε φορά που ψάλλουμε την αρτοκλασία. Ακόμα και με ένα κομμάτι αντίδωρο θα μπορούσε να ζήσει κανείς για πολλές μέρες, χωρίς ψωμί, φαγητό και νερό, αρκεί να έχει καθαρή ζωή, ταπεινό φρόνημα, μετάνοια και προπαντός ζωντανή ολόθερμη πίστη. Βέβαια, όταν ο Θεός δώσει αυτή την ευκαιρία και κάτω από άλλες κατάλληλες συνθήκες.

Απομαγνητοφωνημένα κηρύγματα του Πρωτοπρεσβυτέρου π. Στεφάνου Αναγνωστοπούλου

<http://apantaortodoxias.blogspot.com>

<http://pneumatikixara.blogspot.gr>

Πηγή: <http://www.hristospanagia.gr/?p=15065>